

# «Finally we are tolerant»



**PUBLISERT 6. januar 2015**

Bård Ylvisaker har hovedrollen i musikkvideoen «Intolerant». Innledningsvis har han som i flere av Ylvis sine musikkvideoer på seg hettejakke og går alene og frustrert rundt og «sparker i grusen» mens han grubler.

Kjæresten i musikkvideoen er hans store kjærlighet. Hun er den riktige. Allikevel ligger han våken natt etter natt og er redd for å miste henne. Han er redd for hva som skal skje hvis hun får vite hvilken sykdom han bærer på. Han er redd for hva som skjer hvis hun får vite hvem han er og hvem han ikke er.

Han er annerledes. Han tåler ikke melk. Han er intolerant.

I hans indre henger djevelen i lange lilla stoffstrimler fra taket iført dagros-tights, kuhorn og bar overkropp. Djevelen danser og fråtser glad og fornøyd over havet av melk som en slags vokter av drifter i underbevisstheten. Djevelen, superego eller andre indre psykologiske prosesser som gjør det vanskelig å være ærlig, fremstilles i musikkvideoen som ei ku.

Bård tåler ikke å drikke melken eller spise kakene kjæresten serverer, og han vet ikke hvordan han skal få sagt det.

Musikkvideoen gjør en vending når det det går opp for Bård at også kjæresten hans har en hemmelighet. Hun er også annerledes. Hun tåler ikke brød (gluten).

Mot slutten av videoen, etter at kjæresten har kjøpt nøtter, som jo er en proteinkilde for melke- og glutenintolerante, og som de begge kan spise, synges det med fullt kor.

## ««Finally. You and me. We are tolerant»»

I avslutningen ser vi Vegard med «slick» brylsleik og mystisk sminke iført klær ikke helt ulik en rød kinesisk silkedrakt. Han kommer ridende på en hvit lekehest. Han er ridderen og den opplyste vise mann fra Østen, mens følgende tekstlinje avslutter musikkvideoen.

## ««We are tolerant. So tolerant and intolerant»»

Ylvis lar oss bli kjent med det å være menneske til beste for oss selv og andre. De er mestere på å bruke symboler og får fram komplekse budskap på måter som gir gjenklang.

*Anbefalt av psykolog Egil-Arne Skaun Knutsen.*

*Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 1, 2015, side 59*